

مبارزه با فاشیسم در ایالات متحده - ۲

ترجمه: ژاله سهند

تجدید چاپ شده از شماره ۲۲ فوریه ۱۹۳۹ Socialist Appeal

در عصر روز دوشنبه در نیویورک، تظاهراتی مهیج و جنگ جویانه، ۵۰/۰۰۰ از کارگران را در نزدیکی Madison Square Garden به گرد هم آورد تا بر علیه اولین بسیج فاشیستی بزرگ اعتراض نمایند.

علاوه بر پنجاه هزار تظاهرکننده که به فراخوان حزب کارگران سوسیالیست برای حمایت کارگری بر علیه گرد هم آیی فاشیستی پاسخ دادند، با تخمین های رسمی پلیس که به مطبوعات داده شد پنجاه هزار نفر دیگر در بین ناظران، با اندکی استثنا همدردی خود را با اهداف و شعارهای هزاران تظاهرکننده آشکار نمودند. با وحشیگری ای که روزهای قزاق تزاری را به خاطر می آورد، ۱۷۸۰ پلیس شهردار لا گاردیا، بیشترین تعداد پلیسی که تا کنون در شهر در یک تظاهرات جمع آوری شده است، تعداد زیادی از کارگران را در تلاشی ناموفق برای شکستن این نیروها زیر سم اسب لگدمال کرده و زیر پا گذاشتند. از ساعت ۶ عصر تا ۱۱، کارگران درگیر یک سری زد و خورد های شدید با پلیس گردیدند. وسعت تظاهرات مخالف کارگران حتی بسیار فراتر از انتظارات خوش بین ترین ها بود.

قبل از نشست نازی ها از همه طرف تلاش شده بود تا اهمیت فراخوانی که حزب کارگران سوسیالیست صادر کرده بود به حداقل رسانده شود، تا آن را با کمپین سکوت خفه کرده و مستقیماً آن را خراب نمایند.

منتقدان نابخرد "تروتسکیست ها" در اردوگاه سوسیال دمکراتیک با تمسخر و سخنان تحقیرآمیز درباره بی اهمیت جلوه دادن دفاعیه ما به دنبال این بودند که تظاهرات مخالفان را از بین ببرند. نه حزب سوسیالیست نورمن توماس و نه فدراسیون سوسیال دمکرات، هیچ کدام به فراخوان از این تظاهرات اعتنایی نکردند، و کمتر هم حتی آن را حمایت ننمودند. آنها در هیچ کجای تظاهرات هویدا نگشتند.

نقش مطرود حزب کمونیست

استالینیست ها به ویژه نقش مطرودی به نمایش نهادند که حیرت و سردرگمی گسترده ای را در صفوف خود برانگیخت که شامل هزاران کارگر است که واقعاً می خواهند علیه فاشیسم مبارزه نمایند.

در روز تظاهرات، تنها چیزی که Daily Worker باید می گفت، گزارش سخنرانی خود در حمایت از دموکراسی توسط شهردار موقت، نیوولد موریس بود. حتی یک کلمه در مورد "تروتسکیست ها" یا فراخوان آنها نبود. حتی برای چنین بردگان قلمی بیشتری که استالین در نیویورک استخدام می کند، کمی خجالت آور بود که در این مناسبت، زخم زبان بر علیه "فاشیست های تروتسکی" بنویسند!

در نتیجه برای چاپ دوشنبه Freiheit، ارگان یدیش استالینست ها، با چاپ نکردن یک خط در مورد تظاهرات نازی ها یا در مورد تظاهرات بر ضد آن، کل مشکل آزاردهنده را حل نمود. فقط سرش را داخل توده ای از شن فرو برد.

سه روزنامه یهودی دیگر در شهر نیویورک - ژورنال محافظه کار روز، روز "پیشرو" و سوسیال دموکرات پیشرو - در چاپ تقریباً همان اخبار و سرمقاله ها، با استفاده از استدلال های مشابه و در بسیاری موارد حتی کلمات مشابه، متحد گردیدند. در بسیاری از موارد حتی همان کلمات. به جای فراخواندن کارگران یهودی به تظاهرات بر علیه دشمنان قسم خورده خود فاشیست ها، آنها دست به دست هم دادند و خر خز کنان در یک درخواست بزدلانه، از خوانندگان خود خواستند تا عصر دوشنبه هر کاری را در دنیا می توانند، انجام دهند - به سینما بروند، در خانه بمانند، به کوه ها یا ساحل دریا بروند - هر چیزی بجز رفتن به تظاهرات ضد نازی ها.

درخواست رادیویی موریس

در آخرین لحظه شهردار موقت، نیوبولد موریس درخواست ویژه ای از مردم شهر نیویورک صادر نمود که از تجمع ما دوری نمایند.

این دموکرات حرفه ای پر زرق و برق گفت: "اطلاعاتی به من رسیده است که برخی از شهروندان، خشمگین از جلسه امشب در مدیسون اسکوئر گاردن، قصد دارند برای ابراز نارضایتی در در ورودی باغ یا در اطراف آن حضور بیابند. به منظور حفظ نظم عمومی، من از همه شهروندانی که در جلسه هیچ کاری ندارند، می خواهم که از باغ و از مجاورت آن دور بمانند.

این بیانیه که قبل از جلسه از رادیو پخش گردید و البته بعداً به طور برجسته ای توسط Daily Worker منتشر شد، برای کاهش تظاهرات فراخوانده شده توسط SWP با تعداد انگشت شماری از افرادی که می توانستند توسط ارتش پلیس با موجی از نیروهای پلیس متفرق شوند، بر آورده گردید.

با این حال، علیرغم این مجموعه عظیم استعدادهای خرابکار در صفوف "دموکرات های" کنار بخاری نشین که تلاش هایشان با تأکید مکرر مطبوعات سرمایه داری بر این واقعیت تکمیل یافت، همانطور که تلگرام جهانی می گوید، "نه حزب سوسیالیست و نه حزب کمونیست"، در این شهر تا صبح امروز (دوشنبه) هیچ گونه قصد و هدفی را برای تظاهرات یا آگاهی از جلسه را اعلام نکرده اند، و اینکه "تنها" تروتسکیست ها آنجا خواهند بود - هزاران کارگر نیویورک از ساعت ۶ عصر، یعنی بیش از دو ساعت قبل از شروع نشست نازی ها آغاز به تجمع در مدیسون اسکوئر گاردن نمودند!

ناگفته نماند که آنها، این هزاران نفر که تا ساعت ۸ به حجم عظیمی رسیدند، تروتسکیست نبودند. اما حضور آنها در اطراف باغ، در پاسخ به درخواست یک سازمان نسبتاً کوچک، نشان داد که حزب کارگران سوسیالیست احساسات بهترین بخشهای طبقه کارگر نیویورک را به درستی سنجیده بود.

رده های پایین حزب می آیند

استالینیست های رده های پایین، گیج و عصبانی از خرابکاری جنایتکارانه سران خود، اما با این وجود مصمم به حضور در تظاهرات "غیررسمی" علیه نازی ها، کسانی که متوجه می شوند آنها چه تهدیدی هستند، با هزاران نفر به تجمع ما پیوستند.

نه کمتر خشنود کننده، این واقعیت بود که یکی از بنرهایی که در این تظاهرات حمل شده بود نشان می داد که سازمان جوانان حزب سوسیالیست توماسیت علیرغم بی تفاوتی دون مایه بزرگان حزب به تجمع ضد نازی آمده اند.

به همان اندازه الهام بخش حضور پیش بینی نشده گروهی از کارگران سیاهپوست بود که به طور خودجوش به گردهمایی پر سر و صدا آمدند، پوسترها و پلاکاردهای خود را حمل کردند، از جمله، یکی از آنها که توسط انجمن جهانی بهبود سیاهپوستان امضا شده بود.

گردان زرهی در باغ

تا ساعت ۶ بعد از ظهر اولین گردان سازماندهی شده از اعضای حزب کارگران سوسیالیست و اتحادیه جوانان سوسیالیست (انترناسیونال چهارم) از یک نقطه تجمع مرکزی به سمت محوطه باغ حرکت نمودند. سه گردان دیگر که هر کدام به نقطه تمرکز خاصی اختصاص یافته بودند، به سرعت جایگزین گردیدند.

به محض ورود، آن ها چیزی را یافتند که نیویورک تایمز متعاقباً به مثابه دیواری از پلیس ها، با لباس های متحدالشکل، لباس های غیر یونیفورم و بر اسب سوار شده، تشریح کرده بود "که مدیسون اسکوائر گاردن را مبدل به قلعه ای تقریباً غیر قابل رسوخ برای ضد نازی ها کرده بود".

باغ برای بلوک های اطراف در هر چهار جهت مسدود شده بود. ترافیک، هم از وسایل نقلیه و عابر پیاده به پیچیده ترین شکلی منحرف گشته بود.

پلیس در تقابل با کارگران

هیچکسی که دارای بلیط برای پیوستن به گرد هم آبی نازیها که از قبل خریداری شده بودند، نبود، به دیوار محکم پلیس اجازه نفوذ نیافت. کوچکترین تجمع کارگران، حتی رهگذران عادی، بلافاصله توسط پلیس برای جلوگیری از گرد هم آبی آنان در هم شکسته گردید.

اما علیرغم تمام تلاش هایشان، هزاران کارگر از تمامی نقاط نیویورک بزرگ بلافاصله در خیابان های خارج از چهارگوشه مسدود گشته، آغاز به گرد هم آبی نمودند - عمدتاً در خیابان ۴۸ در جنوب و خیابان ۵۱ در شمال، با هجوم آوردن به هر دو طرف، به سمت خیابان هشتم که ورودی اصلی باغ در آن قرار دارد.

هزاران نفر حزب کارگران سوسیالیست را تشویق نمودند

پلاکاردها و پوسترهای حزب کارگران سوسیالیست در میان تشویق هزاران نفر برافراشته گردید. تقریباً همزمان، در هر دو خیابان، که در آن زمان توسط جمعیت عظیمی از برادوی به خیابان هشتم مسدود گشته بود، یک حرکت خودجوش برای عبور از خطوط پلیس و ورود به منطقه باغ آغاز گردید.

عملیات در خیابان ۴۸ آغاز گردید. از گوشه خیابان هشتم، جایی که رکاب به رکاب یک خط مستحکم از پلیس های سوار بر اسب مستقر گردیده بودند. آنها به تظاهرات کنندگان تجمع شده حمله ای خشمگینانه نمودند. با حرکت در هر دو جهت، گروهی از پلیس ها تعداد زیادی از جانبازان جنگ میهنی را زیر پا گذاشتند و پرچم آمریکا را به روبان بریدند، در حالی که گروهی دیگر به طرز وحشیانه ای توده کارگران را بضریت کشاندند.

توده ها صفوف را ترمیم می نمایند

اگرچه قزاقها بارها به جمع کارگران حمله نمودند، اما این توده شکل گرفتند و ترمیم یافتند، با قاطعیت مصمم بودند که خود را حفظ نموده تا نیروی کافی خود را برای تمرین حق تجمع و اعتراض جمع آوری بنمایند، چه پلیس ها آن را به رسمیت بشناسند یا نه.

در همین حال، خیابان ۵۱ از برادوی تا خیابان هشتم با ازدحام جمعیت چنان متراکم شده بود که عملاً غیرقابل عبور گشته بود. درست در همان نزدیکی صفی از قزاق ها در انتهای خیابان هشتم ایستاده بودند که صدها پلیس پیاده از آن حمایت می کردند. جهش رو به جلوی کارگران آن خط را بارها و بارها خم نمود اما موفق به شکستن آن نگردید.

گارد دفاعی مورد نیاز است

به ویژه در این مرحله مشهود بود که حتی تجمع بزرگی از کارگران نمی توانند به آسانی به هدف خود دست یابند مگر اینکه این کارگران از قبل کاملاً سازماندهی شده باشند و برای هماهنگی ای هشیار آموزش دیده باشند. به عبارت دیگر، مشهود بود که برای موفقیت کامل چنین تظاهراتی، یک گارد دفاعی ای از رزمندگان سازمان یافته ضروری است.

خشم کارگران در هر دقیقه بیشتر می گردید. آنها مدام با عصبانیت بر قزاق ها فریاد می کشیدند و آنها را با هر حمله شریانه به جمعیت، هو می کردند.

"مرگ بر تروریست های نازی!" آنها خروش حزب کارگران سوسیالیست را به بانگ بر آوردند.

"ما خوستار حق اعتراض هستیم!" آنها فریاد زدند.

Max Shachtman، ویرایشگر درخواست سوسیالیستی، اولین کسی بود که صحبت نمود. وی خاطر نشان ساخت که دولت لا گاردیا، که با رای کارگران نیویورک به سمت خود انتخاب گردید، نگرانی متحیر کننده ای در مورد به اصطلاح "حقوق دموکراتیک" آدمکشان نازی برای یک جلسه گرد هم آبی - که توهین و تحریکی برای زحمتکشان شهر بود،

نمودار می سازد. با این حال، همان دولتی، که چنین حمایت پلیسی بی سابقه‌ای را از باند فاشیستی ارائه می نماید، از پلیس برای سلب حقوق دموکراتیک کارگران، به ویژه حق تجمع و تظاهرات استفاده نموده است - حقوقی که ظاهراً توسط قانون اساسی و چندین تصمیم اتخاذ شده توسط دادگاه های فدرال و دادگاه عالی تضمین گشته است.

او به کارگران نیویورک هشدار داد که در مبارزه بر علیه فاشیسم بخواب نروند، همانطور که در بسیاری از کشورهای اروپایی چنین موردی وجود داشت. او فریاد بر آورد، این می تواند اینجا اتفاق بیفتد، اما برای متوقف کردن آن خیلی دیر خواهد بود وقتی که اردوگاه های کار اجباری پر گردند. درخواست او از گارد دفاع کارگران مبنی بر محافظت در برابر حملات فاشیستی، که به طرز چشمگیری با رفتار پلیس "دموکراتیک" نیویورک تاکید شده بود، با شور و شوق مورد استقبال جمعیت قرار گرفت.

سخنگویان دیگر حزبی بعد از Shachtman صحبت نمودند. سخنرانان شامل جیمز برنهام، مارتین آبرن، مدیر انترناسیونال نوین، ناتان گولد، دبیر ملی YPSL، بی.جی. ویدیک، دبیر کار حزب، بیل مورگان، مبارز پیشرو در جنبش بیکاران، ریچارد اتلینگر، چهره برجسته در میان کارکنان اداری مترقی، پل جی. استیونز، ایروینگ پانکین از YPSL، و بسیاری دیگر.

راهپیمایی در پایین برادوی

ناگهان، کارگران پس از سه ساعت ایستادگی، با اشاره سخنگوی تظاهرات به اطراف تغییر جهت داده و در یک ستون عظیم در خیابان برای رژه رفتن در برادوی راهپیمایی نمودند.

مدت زیادی از زمانی که مشهورترین خیابان نیویورک شاهد چنین رژه مبارزاتی، پر سر و صدا، مصمم و بزرگ طبقه کارگر بوده است، گذشته است. پلیس که در اطراف باغ متمرکز شده بود، آنقدر در امتداد برادوی پراکنده بودند که حتی سعی نکردند رژه را متوقف نمایند.

با رهبری پرچمداران حزب کارگران سوسیالیست، راهپیمایان با فریاد زدن شعارهای خود در حالی که در امتداد پیاده رویهای تقریباً به همان اندازه شلوغ راهپیمایی می کردند، از خیابان ۵۱ به سمت جنوب پیچیدند و پس از رسیدن به خیابان ۴۲ با صفوف هزاران نفری ناگسستنی، دوباره به سمت غرب به سوی خیابان هشتم حرکت نمودند. در آن نقطه راهپیمایان به سمت شمال چرخیدند و به سوی باغ که بین خیابان ۴۹ و ۵۰ قرار دارد حرکت نمودند.

پلیس ها حمله می نمایند

درست زمانی که رهبر راهپیمایی به خیابان ۴۷ رسید، با صف تازه‌ای از پلیس برخورد نمودند. بدون هیچگونه هشدار، آنها به رژه گران حمله ور گردیدند، پلیس های بر اسب سوار در جلو و ردیف هایی از پلیس های پیاده رو در پشت سر آنها قرار داشتند. ابتدا اسب ها مستقیماً به صفوف راهپیمایان در مرکز خیابان و سپس در پیاده روها رانده شدند. ویتترین مغازه ها در تکه های ریز شکسته شدند و کارگران بر اثر تراشه های دنداندار مجروح گشتند. عده‌ای دیگر بر زیر اسب‌ها غلطیدند، آنگونه که عکس‌های شگفت آور منتشر شده در مطبوعات نشان می‌دهد. باتونها آزادانه و با شرارت پایین کشیده می شدند و می چرخیدند.

این در مسکو تزاری، در برلین هیتلر یا روم موسولینی نبود. نه! این امر در قلمرو نیویورک "دموکراتیک"، تحت مدیریت شهردار "پیشرو" لا گاردیا، کاندیدای موفق حزب کارگر آمریکا در انتخابات گذشته اتفاق افتاد!

با وجود این حمله، خطوط راهپیمایی همچنان ترمیم می گردید. رژه به خیابان ۴۷ بچرخش در آمد و یک بار دیگر به سمت برادوی پیش رفت. در آنجا تلاش جدیدی برای سازماندهی جلسه ای در Duffy Monument انجام گرفت. اما تمرکز دیگری از پلیس در پیش رو بود و درگیری ای خشونت آمیزی در گرفت.

کارگران حاضر به قبول هل داده شدن نشدند. آنها بسیاری از رفقای خود را به شدت مجروح و کتک خورده دیده بودند. هنگامی که پلیس به دنبال متفرق کردن راهپیمایان بر آمد، آنها با سخت ترین مقاومت مواجه گردیدند.

راهپیمایی پایان می یابد

بالاخره ، پس از شکستن خط پلیس، جمعیت به سمت خیابان ۴۹ حرکت در آمد، جایی که راهپیمایی با اعلام سخنران SWP که پلیس با درماندگی در تلاش برای در شکستن سد محکم کارگران، بیهوده به دنبال رسیدن به او برای پایین آوردنش از بالای تاکسی ای بود که برای خطاب به راهپیمایان بر آن سوار گشته بود، به پایان رسید.

با متفرق گشتن انقلابیون، حدود نیمه شب، نسخه سه شنبه روزنامه Daily Worker در خیابان پدیدار گردید. باور نکردنی به آنگونه که به نظر می رسد، در حالی که نسخه استالینیستی گزارشی داشت از آنچه که در داخل گاردن در جلسه نازی ها گذشته بود، حتی به این واقعیت که ده ها هزار کارگر در نزدیکی گاردن در یک تظاهرات اعتراضی طوفانی و ضد نازی جمع شدند، اشاره ای ننمود! از گزارش آنها، یکنفر می تواند نتیجه بگیرد که نازی ها صف آرای خود را بدون حضور یک کارگر بدون مزاحمت برگزار نمودند. تظاهرات اعتراضی بسیار ترغیب کننده، وحشیگری پلیس، که به طور برجسته ای توسط هر روزنامه سرمایه داری به نمایش درآمد، عمدا و به طور کامل توسط روزنامه استالینیستی سرکوب گردید!

استالینیست ها خرابکاری نمودند

اما این دستگاه فوق العاده احمقانه Browder and Co را از ارائه حسابرسی به اعضای خود و همچنین کارگران به طور کلی نجات نخواهد داد. همه در نیویورک و اطراف آن در باره این تظاهرات می دانند، چه کسی آن را راه اندازی، حمایت مالی و رهبری نمود. همه می دانند که استالینیست ها از اول تا آخر آن را خراب نمودند. و هزاران نفر، از جمله استالینیست های رده پایین حزب و اتحاد کمونیست جوان، چنان از این سیاست آشفته، چنان شرمنده هستند که خواهان پاسخ به سوالی هستند که از همه طرف پرسیده می شود.

در عین حال، پاسخ به سؤال بزرگتر - چگونه با فاشیسم مبارزه کنیم؟ - توسط زنگ رعدآسا، توسط تظاهراتی باشکوه که به بالاترین حد خود به فراخوان دست یازید: گاردهای مدافع کارگران برای در هم شکستن خطر فاشیستی!

<https://www.marxists.org/history/etol/document/swp-us/education/antifascism/silver.htm>

لینک به ویدیوی گرد هم آیی فاشیستها

<https://www.youtube.com/watch?v=eq9yst4W-6c>